

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 368

гр. Пазарджик, 15.07.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на петнадесети юли през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Николинка Попова

като разгледа докладваното от Албена Г. Палова Въззивно гражданско дело
№ 20225200500289 по описа за 2022 година

Производството е по чл.248 и следващи от ГПК. Постъпила е молба от
адв.П. – пълномощник на „Бунай“ АД – жалбоподател по в.гр.д.№289/2022г.
по описа на Окръжен съд – Пазарджик, за изменение на постановеното по
делото решение №197/09.06.2022г. в частта за присъдените разноските, като
тези на въззивния жалбоподател се увеличат, а на въззивния ответник –
намалят.

В молбата са изложени подробни съображения във връзка с
направеното искане, които обобщено се свеждат до следните възражения: 1/
не било взето предвид направеното възражение по чл.78, ал.5 ГПК за
разноските, претендирани от ищеца в първата инстанция; 2/ претендираните
разноски от молителя за въззивната инстанция били в размер на 1 332,12 лв., а
не 1000лв., респ.. нямало произнасяне по въпроса за дължимите разноски във
връзка с частната жалба и не били взети предвид заплатените държавни такси.

Счита, че математическият модел за изчисляване на разноските,
използван във въззивното решение принципно е правилен, но въпреки това, с
оглед въведените възражения, били налице основания за редуциране на
присъдените разноски.

Моли за произнасяне в посочения смисъл.

В срока по чл.248, ал.2 ГПК не е депозиран писмен отговор.

Пазарджишкият окръжен съд, като провери данните по делото, намира
за установено следното:

Разпоредбата на чл.248, ал.1 ГПК предвижда възможност в срока за
обжалване, а ако е необжалваемо – в едномесечен срок от постановяване на

решението, по искане на страните съдът да допълни или да измени решението в частта му за разноските. В този смисъл, молбата за изменение, като подадена в срока по чл.248, ал.1 ГПК и от надлежна страна, се явява процесуално допустима.

Производството по в.гр.д.№289/2022г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик е образувано по въззивна жалба и частна жалба от „Бунай“ АД чрез адв.П. против решение №53/20.03.2020г. и определение №260037/22.03.2022г. по гр.д.№367/2019г. на РС – П., постановени в производство по чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 от Кодекса на труда.

В развитото се възивно производство е депозиран писмен отговор по реда на чл.263, ал.1 ГПК от ИВ. Т. СТ. чрез адв.К., в който е направено искане присъждане на разноски за въззивната инстанция.

С решение №197/09.06.2022г. частично е обезсилено обжалваното първоинстанционно решение и е прекратено производството по делото в тази част, в друга част обжалваното решение е отменено, а в останалата част е потвърдено.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция с въззивното решение е отменено изцяло решението на районния съд в частта за разноските, които са преизчислени съобразно уважената/отхвърлена част от исковете.

При тези обстоятелства, съдът намира, че молбата по чл.248 ГПК е частично основателна.

Съгласно чл.81 ГПК във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноски, което в настоящия случай е сторено. При определяне дължимите разноски и при присъждането им съдът е изложил подробни мотиви, което кореспондира и с диспозитива на съдебното решение.

По-конкретно по възраженията, изложени в молбата:

Действително, установява се от данните по делото, че в първата инстанция адв.П. своевременно е заявил възражение по чл.78, ал.5 ГПК досежно размера на претендираното адвокатско възнаграждение от ищеца, но същото е неоснователно. Настоящата инстанция в мотивите на въззивното решение подробно е обсъдила начина на определяне на адвокатските възнаграждения по дела с правно основание чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 КТ, поради което не намира за нужно да ги преповтаря. Договореното между ищеца и неговия пълномощник адвокатско възнаграждение за първата инстанция съответства на фактическата и правна сложност на делото и на извършените по делото процесуални действия от страна на ищеца, а присъденото е съобразено с оглед уважената част от исковете. Следователно, не е налице

твърдяната от молителя прекомерност на адвокатския хонорар.

По отношение възражението, че претендираните разноски за въззивната инстанция са в размер на 1 332,12 лв., а не 1000лв.:

Видно от приложения списък на л.56 от въззивното дело списък по чл.80 ГПК, са претендирани следните разноски: 1/ адвокатски хонорар – 1 000 лв. за въззивното дело; 2/ заплатена държавна такса за въззивно обжалване – 117,12лв.; 3/ заплатена държавна такса за частната жалба – 15лв.; 4/ адвокатски хонорара за частната жалба – 200лв.

Правото на разноски по делото е имуществено право на страната, която е постигнала позитивен правен резултат в рамките на спора по същество, респективно при обжалване пред съответната съдебна инстанция, тъй като съгласно чл.81 ГПК разноски се дължат за всяка една от съдебните инстанции. Производството по чл.248 ГПК е функционално свързано с производството по предявения иск в съответната съдебна инстанция - в случая с производството по трудовия спор, поради което дължимите разноски са тези, които произтичат от изхода на делото по същия спор. Разноски за оказаната правна помощ за производството по чл.248 ГПК, респ. за обжалване на определението по чл.248 ГПК, не се дължат, тъй като същите се обхващат от разноските по спора по същество за съответната инстанция, поради което в настоящия случай при изчисляване дължимите разноски не е взет предвид адвокатския хонорар за частната жалба в размер на 200лв. и държавната такса от 15лв.

В трайната практика на ВКС на РБ е разяснено, че съгласно разпоредбите на чл.83, ал.1, т.1 ГПК и на чл.359 КТ ищите – работници и служители са освободени и не заплащат такси и разноски по трудови дела. С тези разпоредби те са освободени от заплащането на такси и разноски, които се дължат към бюджета на съответния съд. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.3 ГПК, при отхвърляне на исковете им, тези ищци на общо основание дължат заплащането на всички разноски, направени от насрещната страна по делото – работодателя, включително и за заплатени от него държавни такси по делото. Това е така, тъй като макар и да е освободен по трудовото дело от заплащането на такси и разноски към бюджета на съда, ищецът – работник или служител с предявяването на неоснователния си иск, който е отхвърлен от съда, е причинил вреда на работодателя, изразяваща се в заплатените от него такси и разноски в производството, като вреда следва да бъде обезщетена.

При тези съображения, в полза на „Бунай“ АД следва да се присъди допълнително сума от 77,15 лв., представляваща внесена държавна такса пред въззивната инстанция във връзка с обжалване на първоинстанционното решение в частта по исковете с правно основание чл.344, ал.1, т.2 и т.3 КТ.

В останалата част молбата по чл.248 ГПК следва да се остави без уважение.

Воден от горното, Пазарджишкият окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ решение №197/09.06.2022г., постановено по в.гр.д. №289/2022г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик, в частта за разноските, като **ОСЪЖДА** ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул.,Р.К.“ №115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, да заплати на „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ №1, представлявано от Изпълнителния директор С.М., допълнително сумата от **77,15 лв. (седемдесет и седем лева и петнадесет стотинки)**, представляваща разноски за държавна такса за въззивна инстанция, като **ОТХВЪРЛЯ** в останалата част молбата по чл.248 ГПК от адв. П. – пълномощник на „Бунай“ АД, като неоснователна.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____